

Douglas Adams

Hitchhiker's Guide

Tot ziens en bedankt
voor de vis

Deel vier van drie

Proloog

Ver weg in de nimmer in kaart gebrachte achtergebleven gebieden van de weinig gewilde kant van de Westelijke Spiraalarm van de Melkweg, ligt een kleine, onaanzienlijke, gele zon. In een baan hieromheen cirkelt op een afstand van ruwweg honderdvijftig miljoen kilometer een volslagen onbeduidend blauwgroen planeetje, bewoond door van de apen afstammende levensvormen die zo verbijsterend primitief zijn, dat ze nog altijd denken dat het digitale horloge een hele uitvinding is.

Deze planeet zit, of zat, met een probleem – en wel het volgende: de meeste bewoners ervan waren vrijwel constant ongelukkig. Er werden vele oplossingen voor dit probleem geopperd, maar de meeste daarvan hadden vooral betrekking op het heen en weer schuiven van gekleurde briefjes met nummers erop, wat een beetje eigenaardig is, want het waren over het algemeen niet die gekleurde briefjes die zich ongelukkig voelden.

En dus bleef het probleem bestaan; heel veel mensen waren kren-terig en de meesten voelden zich ellendig, zelfs degenen met een digitaal horloge. En ze kwamen steeds meer tot de overtuiging dat het een afschuwelijke vergissing was geweest dat ze ooit uit die boom gekomen waren. Sommigen gingen nog verder en zeiden dat die bomen op zich al een domme zet waren geweest en dat ze nooit uit de zee hadden moeten komen.

En toen, op die ene donderdag, zo'n tweeduizend jaar nadat er iemand aan een boom gespijkerd was omdat hij had gezegd dat het toch geweldig zou zijn als de mensen voor de verandering eens aardig

tegen elkaar zouden doen, realiseerde een meisje, dat in haar eentje in een café in Dirkshorn zat, zich plotseling wat er nu precies al die tijd mis was gegaan, en zo wist ze ten langen leste hoe de wereld goed en gelukkig moest worden. Dit keer klopte het, dit keer zou het lukken en er zou niemand naar de filistijnen gespijkerd hoeven te worden. Helaas: vóór zij iemand had kunnen bellen, vond er een afschuwelijke, idiote catastrofe plaats en ging het inzicht voor altijd verloren.

Dit is haar verhaal.

1

Die avond viel de duisternis vroeg in, hetgeen normaal was voor de tijd van het jaar. Het was koud en winderig, wat ook heel normaal was.

Het begon te regenen en dat was heel normaal.

Er landde een ruimteschip en dat was verre van normaal.

Er was niemand in de buurt die het zag gebeuren, met uitzondering van een paar bijzonder stompzinnige viervoeters, die er geen flauwe notie van hadden wat ze ervan moesten denken, of ze ervan dienden te eten, of wat dan ook. Dus deden ze wat ze bij iedere gelegenheid deden, namelijk er zo snel mogelijk van weglopen om zich daarna onder elkaar proberen te verschuilen, hetgeen nooit lukte.

Het ruimteschip kwam uit de wolken tevoorschijn en leek op een enkele lichtstraal te balanceren.

Van enige afstand zou men het door de bliksem en de onweerswolken nauwelijks hebben opgemerkt, maar van dichtbij bekeken bezat het een wonderlijke schoonheid – een grijs vaartuig met een elegante vormgeving: nogal klein.

Natuurlijk kan niemand van tevoren de flauwste notie hebben over de afmeting of de vorm van de inzittenden, maar als men de bevindingen van de jongste Midden-Galactische Volkstelling als redelijk betrouwbare gids zou hanteren, zou men waarschijnlijk vermoeden dat het vaartuig een zeskoppige bemanning zou hebben en men zou dan ook gelijk krijgen.

Zoiets zou men trouwens toch wel hebben vermoed. Het rapport van de Volkstelling kostte, zoals zoveel van dergelijke metingen, een

enorme hoeveelheid geld om uiteindelijk te vertellen wat iedereen al wist – met uitzondering van ieder afzonderlijk individu in het Melkwegstelsel dat 2,4 benen had en de bezitter was van een hyena. Maar aangezien dat kennelijk niet helemaal waar was, moest ten slotte alles weer worden geschrapt.

Het vaartuig gleeed heel kalm door de regen omlaag, waarbij zijn gedempte landingslichten het toestel in prachtige regenbogen hulden. Het maakte een zacht zoemend geluid, een gezoem dat langzaam luider en dieper begon te klinken, naarmate de grond genaderd werd. Toen het ruimteschip een hoogte van enkele tientallen centimeters had bereikt, veranderde het geluid in een heftige trilling.

Toen zakte het naar de grond en het werd stil.

Een luik ging open. Een korte trap ontvouwde zich.

In de opening verscheen een licht, een helder schijnsel dat in de natte nacht priemde en waarin zich schaduwen bewogen.

Een lange gedaante verscheen in het licht, keek rond, aarzelde eventjes en liep toen snel de treden af, waarbij hij een grote boodschappentas onder zijn arm geklemd hield.

Hij draaide zich om en zwaaide heel kort en afgemeten naar het schip. De regen begon al door zijn haren te sijpelen.

‘Bedankt,’ riep hij. ‘Heel hartelijk be...’

Hij werd door een luide donderslag onderbroken. Bevreesd keek hij omhoog en alsof hij gehoor gaf aan een plotselinge ingeving, begon hij in de grote plastic boodschappentas te rommelen, waarvan hij nu ontdekte dat er een groot gat in de bodem zat.

Er stonden grote tekens op de zijkanten gedrukt en men kon lezen (mits men natuurlijk het Centaurische alfabet kon ontcijferen): BE-LASTINGVRIJE MEGAMARKT, PORT BRASTA, ALFA CENTAURI. DOE NET ALS DE TWEEËNTWINTIGSTE HITSIGE RUIMTEOLIFANT – BLAF!

‘Wacht!’ riep de gedaante en zwaaide naar het schip.

De treden, die zich weer door het luik opvouwden, stopten en vouwden zich opnieuw uit, zodat hij weer kon instappen.

Een paar seconden later kwam hij weer tevoorschijn met een gehavende en kale handdoek die hij in zijn tas propte.

Weer zwaaide hij, sjoerde zijn tas onder de arm en begon in de richting van de beschuttende bomen te rennen, terwijl achter hem het

ruimteschip al weer aan zijn opstijging was begonnen.

Bliksemstralen schoten door het zwerkhout en deden de gedaante eventjes zijn pas inhouden, waarna hij weer voortsnelde en van richting veranderde om uit de buurt van de bomen te blijven. Hij liep met rappe schreden over het veld, gleeed af en toe uit en trok zijn schouders op als beschutting tegen de regen, die nu steeds heviger en dichterbegon te vallen, alsof hij met bakken uit de hemel werd gegoten.

Zijn voeten sopten door de modder. De donder rolde over de heuvels. Hij poogde vergeefs de regen van zijn gelaat te wissen en strompelde verder.

Meer lichten.

Geen bliksem deze keer, maar waziger en zwakkere lichten die langzaam over de horizon speelden en verdwenen.

De gedaante stopte toen hij het schijnsel zag, waarna hij zijn pas versnelde en rechtstreeks koers zette naar dat punt aan de horizon waar ze waren verschenen.

Nu begon het terrein ook steiler te worden, het pad liep omhoog en na een paar honderd meter leidde het ten slotte tot een versper-ring. De gedaante stopte even om die te bekijken, liet de tas die hij droeg aan de andere kant ervan vallen en klom eroverheen.

Nauwelijks had de gedaante de grond aan de andere kant bereikt, toen er vanuit de regenflarden een machine op hem af kwam, met een stroom van licht door de muur van water. Toen de machine op hem aan kwam scheuren, deinsde de gedaante achteruit. Het was een laag, bolvormig ding, als een kleine walvis – glanzend, grijs en gestroomlijnd, met angstaanjagende snelheid voortbewegend.

Instinctief hief de gedaante zijn handen ter bescherming omhoog, maar toen de machine langs hem heen de nacht in raasde, kreeg hij alleen maar een plens water over zich heen.

Een bliksemflits doorkliefde de hemel en verlichtte het ding kort, zodat de doorweekte gedaante aan de kant van de weg in een fractie van een seconde een klein bordje aan de achterzijde van de machine kon lezen, voordat het ding in de duisternis verdween.

Tot de overduidelijk niet-geringe verbazing van de gedaante stond er op het bordje te lezen: MIJN ANDERE AUTO IS OOK EEN PORSCHE.

Rob Kamminga was een ellendige lamlul en hij wist dat, omdat heel wat lieden hem dat de afgelopen jaren al eens onder de neus hadden gewreven. Hij zag geen reden om het niet met hen eens te zijn, uitgezonderd één, namelijk dat hij ervan genoot om het met anderen oneens te zijn en in het bijzonder met die lieden die hij verafschuwde, en daar behoorde volgens de laatste telling iedereen toe.

Hij slaakte een diepe zucht en schakelde een versnelling terug.

De heuvel begon steiler te worden en zijn vrachtwagen was afgeladen met Deense radiatorknoppen met thermostaat.

Hij was niet van nature zo nors, althans dat hoopte hij. Het lag aan de regen dat hij zich zo bedrukt voelde; altijd die regen.

En voor de verandering regende het nu ook.

Het was een bijzonder soort regen, waar hij een bijzondere hekel aan had, in het bijzonder wanneer hij achter het stuur zat. Hij had het een nummer gegeven. Het was regen type 17.

Hij had ergens gelezen dat de Eskimo's meer dan tweehonderd verschillende woorden voor sneeuw hebben en als ze die niet hadden, zouden hun gesprekken behoorlijk eentonig zijn. Dus maken ze onderscheid tussen dunne sneeuw en dikke sneeuw, lichte sneeuw en zware sneeuw, natte sneeuw, tere sneeuw, sneeuw die in vlagen komt, sneeuw die voortgezweept wordt, sneeuw die via de laarzen van de buurman op de keurig schone vloer van je iglo terecht komt, winterse sneeuw, lentesneeuw, de sneeuw die je je nog uit je jeugd jaren herinnert en die veel mooier was dan welke moderne sneeuw ook, fijne sneeuw, poedersneeuw, sneeuw uit de heuvels, sneeuw in de dalen,

ochtendsneeuw, avondsneeuw, sneeuw die plotseling begint te vallen op het moment dat je wilt gaan vissen en sneeuw waarop de sledehonden, ondanks alle pogingen ze het af te leren, hebben gepist.

Rob Kamminga had in zijn aantekenboekje tweehonderdeenendertig verschillende typen regen genoteerd, en aan allemaal had hij de pest.

Weer schakelde hij over in een lagere versnelling en de vrachtwagen zwoegde voort, op een aangename manier brommend over al die Deense radiatorknoppen met thermostaat die hij vervoerde.

Sinds Rob de vorige middag Denemarken had verlaten, had hij gereden door type 33 (lichte, prikkelende motregen die de wegen glad maakte), 39 (zware slagregen), 47 tot 51 (recht omlaag vallende tot duidelijk schuin vallende lichte tot gematigde druilregen), 87 en 88 (twee precies onderscheiden variëteiten van een verticale stortvloed), 100 (post-stortvloedstorm, koud), alle typen zeestorm tussen 192 en 213 tegelijk, 123, 124, 126, 127 (afwisselend zachte en koude buien, normale en gesyncopeerde cabineroffels), 11 (vliegende druppels) en nu door zijn minst geliefde van allemaal, 17.

Regen type 17 was een smerige kledder die zo hard tegen zijn voorruit beukte, dat het niet veel uitmaakte of hij de ruitenwissers aan had of niet.

Hij testte deze theorie door ze kort af te zetten, maar het zicht bleek toch een stuk minder te zijn. Het werd er alleen niet beter op toen hij ze weer aan deed.

Een van de ruitenwissers begon te flapperen.

*Zwiep zwiep zwiep plof zwiep zwiep plof zwiep zwiep plof zwiep plof
zwiep plof plof flap kras.*

Hij sloeg op zijn stuur, stampte op de vloer, bonkte op zijn cassettespeler tot die plotseling begon te spelen, bonkte er weer op tot hij ophield, en vloekte en vloekte en vloekte en vloekte en vloekte.

Precies op het moment dat zijn woede op het hoogtepunt was, doemde er zwemmerig in zijn koplampen, nauwelijks zichtbaar door de waterlaag, een figuur op aan de kant van de weg.

Een arme, doorweekte figuur, vreemd gekleed, natter dan een otter in een wasmachine, en liftend.

Arme rottige sodemieter, dacht Rob Kamminga bij zichzelf, in het

besef dat hier iemand was met meer reden om zich oneerlijk behandeld te voelen dan hij. Hij moet verkleumd zijn tot op het bot. Stom, om te staan liften in zulk hondenweer. Alles wat je ervan krijgt is kou, nattigheid en vrachtwagens die voor je neus door de plassen rijden.

Hij schudde grimmig zijn hoofd, zuchtte nog eens, gaf een ruk aan het stuur en reed door een enorme plas water.

Zie je wat ik bedoel, dacht hij toen hij er snel doorheen ploegde. Je hebt van die echte smiechten op de weg.

Een paar seconden daarna was de doorweekte lifter aan de kant van de weg achter spetters zichtbaar in zijn achteruitkijkspiegel.

Even had hij het gevoel er goed aan te doen. Even daarna vond hij het niet zo goed dat hij het gevoel had er goed aan te doen. En toen vond hij het prima dat hij het niet goed vond dat hij het gevoel had er goed aan te doen en, gerustgesteld, reed hij verder de nacht in.

Hij voelde zich nu in elk geval beter over het feit dat hij uiteindelijk was ingehaald door de Porsche die hij dat de laatste dertig kilometer ijverig had verhinderd.

En terwijl hij verder reed, trokken de regenwolken door de hemel achter hem aan, omdat, hoewel hij het niet wist, Rob Kamminga een regengod was. Alles wat hij wist, was dat zijn werkdagen rottig waren en dat hij altijd waardeloze vakanties had.

Alles wat de wolken wisten, was dat ze dol op hem waren en in zijn nabijheid wilden zijn, om hem te koesteren en om hem te begieten.

3

De twee volgende vrachtwagens werden niet door regengoden bestuurd, maar ze deden precies hetzelfde.

De gedaante sjokte, of liever baggerde voort tot waar de heuvel begon en het verraderlijke waterkleed achter hem lag.

Na een tijdje begon de regen af te nemen en vanachter de wolken kwam de maan kort om een hoekje kijken.

Een Renault kwam voorbij en de chauffeur putte zich uit in razende en ingewikkelde gebaren, waarmee hij de zich met moeite voort-slepende gedaante duidelijk wilde maken dat hij hem normaal gesproken dolgraag een lift had gegeven, maar deze keer niet omdat hij niet dezelfde richting op ging als de gedaante (welke richting dan ook) en hij ervan overtuigd was dat de gedaante het wel zou begrijpen. Hij eindigde met vrolijk zijn duim op te steken, alsof hij daarmee wilde zeggen dat hij hoopte dat de gedaante het lekker zou vinden om verkleumd en bijna dodelijk doorweekt te zijn en dat hij hem een volgende keer zeker niet zou laten staan.

De gedaante sleepte zich voort. Een Fiat passeerde en deed precies hetzelfde als de Renault.

Aan de andere kant van de weg kwam een Maxi voorbij en gaf een sein met zijn grootlicht naar de ploeterende figuur, maar of dit nu betekende 'Het spijt ons, maar we gaan de andere kant uit' of 'Hé, kijk nou eens, daar loopt iemand door de regen, wat een dwaas', was absoluut niet uit te maken. Op een groene strip boven langs de voorruit stond in ieder geval wel duidelijk te lezen dat het lichtsein, wat het ook te beduiden had gehad, afkomstig was van Kees en Gerda.

De onweersbui was nu helemaal geluwd en de donder rommelde heel ver weg boven andere heuvelen, als iemand die plotseling opmerkt ‘En dan nog iets...’, twintig minuten nadat hij had toegegeven ongelijk te hebben gehad.

De lucht werd nu helderder en de nacht koud. Geluiden plantten zich zeer goed voort. De verloren gedaante huiverde heftig en was op een kruispunt aanbeland, waar een zijweg linksaf sloeg. Aan de overkant stond een richtingaanwijzer en de gedaante haastte zich erheen om hem met koortsachtige nieuwsgierigheid te bestuderen. Pas toen er plotseling weer een auto voorbijschoot, werd zijn aandacht afgeleid.

Nog een wagen scheurde langs.

De eerste schoot zonder enige aandacht langs en de tweede gaf een onbeduidend lichtsignaalte. Een Ford Cortina kwam langs en remde krachtig.

De gedaante keek verbaasd op, klemde zijn tas tegen zijn borst en snelde in de richting van de auto, maar op het laatste nippertje gaf de Cortina gas en in een wolk van nattigheid draaide hij nogal amusant de hoofdweg weer op.

De gedaante hield de pas in en stond daar weer even verloren en neerslachtig als voordien.

Toevallig moest de chauffeur van de Cortina de volgende dag naar het ziekenhuis om zijn blindedarm eruit te laten halen, waarbij door een vermakelijk misverstand de chirurg per ongeluk zijn linkerbeen zou amputeren, en voordat de operatie van de blindedarm opnieuw kon worden gepland zou deze zich ontwikkelen tot een ernstige buikvliesontsteking, zodat op deze wijze toch recht was geschied.

De gedaante sjouwde verder.

Een Saab stopte vlak naast hem.

Het raampje werd omlaag gedraaid en een vriendelijke stem zei: ‘Kom je van ver?’

De gedaante liep er op af. Hij stopte en pakte de kruk van het portier beet.

De gedaante, de wagen en de kruk van het portier bevonden zich alle drie op een planeet die Aarde genoemd werd, waaraan *Het transgalactisch liftershandboek* aandacht had besteed in de vorm van twee woorden: ‘Grotendeels ongevaarlijk’.

De man die dit had geschreven, heette Amro Bank en precies op dit moment was hij op een verre van ongevaarlijke wereld en zat in een verre van ongevaarlijke bar onbesuisd op rottigheid aan te sturen.